

Ovládne KONEČNĚ svá vlastní kouzla?

ČARODĚJKA V ZÁCVIKU

JAMES NICOL

FRAGMENT

Čarodějka v zácviku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

James Nicol

Čarodějka v zácviku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JAMES NICOL

FRAGMENT

Babičky jsou nejlepší, ale ta moje je doopravdy kouzelná!

Pro Mollie Rose Serellu – s láskou.

Čarodějky odjakživa s pomocí kouzelných symbolů nazývaných glyfy krotí, ovládají a využívají magii okolo nás. Existují čtyři základní glyfy a dva vedlejší. Magii si představte jako nit a glyf jako jehlu. Jedno bez druhého nám příliš neposlouží.

Čarodějka jedním nebo více glyfy přitahuje magii k sobě a v okamžiku, kdy se magie s glyfem spojí, vznikne kouzlo. Všechny čarodějky sice užívají stejnou sadu glyfů, ale schopnosti každé z nich a dostupné množství magie činí každé kouzlo zcela jedinečným.

PŘÍRUČKA ČARODĚJNÉ UČEDNICE

Kapitola 1

ÚŘAD PRO ČARODĚJNÉ ZÁLEŽITOSTI

Všechny čarodějky Hylundu,“ hlásal plakát, „vaše země si vás žádá! Ještě DNES se přidejte k nám!“ „Arianwyn zírала na elegantní ženu hrdě shlížející z plakátu. Měla zlaté a bujné vlasy a zářivě rudé rty. Na sobě měla námořnicky modrou uniformu a na ní stříbrnou hvězdu čarodějky absolventky. Arianwyn se podívala na vlastní plášť a na místo, kde se brzy také bude třpytit hvězda.

Zvony v dálce odzvonily celou a jejich hlas prořízl lozoz hustého ranního provozu. Auta se hrnula ulicí jedno za druhým a čas od času se ozvalo ječivé zatroubení klaksonu. Jestli tu bude ještě chvíli takhle okounět a fantazírovat, tak přijde pozdě. Sebrala tašku, prohopkala davem kolemjdoucích, proběhla vysokou bránou z tepaného železa a vydala se za směrovkami, jež ji vedly k zápisu. Vy-

stoupala po schodech a otevřenými dveřmi vešla do dlouhé nablýskané chodby.

Kolem ní pospíchaly další čarodějky – některé hrdě vystavovaly na odiv zářivé hvězdy i úsměvy – a nejrůznější úřednice a tajemnice se stohy papírů a desek. Bzučelo to tu vzrušeným brebentěním a ve vzduchu visel pach vlhkých vlněných kabátů a dezinfekce. Arianwyniny mokré boty na naleštěné podlaze pískaly.

Stoupala si do jednoho z halabala vyrovnaných zástupů a okamžitě toho zalitovala. U přepážky právě odevzdávala studentskou průkazku Gimma Alverstonová a kolem sebe měla jako vždycky hlouček dalších mladých čarodějek.

Gimma vypadala dočista jako ta čarodějka na plakátu, dlouhé zlaté vlasy a zářivý úsměv. Arianwyn si nervózně prohrábla rozčuchané kučery a pokusila se ve frontě ztratit. Ale na to nebyla dost rychlá – a malá. Jedna z dívek – od pohledu chytrá čarodějka, Arianwyn hned poznala, že je to Polly Waldenová – šťouchla Gimmu a ukázala jejím směrem. Gimma se ohlédla, věnovala jí tenký, zlý úsměv a cosi pošeptala ostatním. Chodbou se rozlehlo kruté zahihňání a Arianwyn zrudla. *Toble mám tak zapotřebí*, pomyslela si. *Co jsem jí provedla?*

Gimma byla zlá a namyšlená a ostatní dělila na ty, kdo jsou s ní a kdo jsou proti. Byla taková od chvíle, co se před pěti lety poprvé potkaly ve škole. Byly jediné čarodějky v ročníku, takže všichni čekali, že spolu budou vycházet, ale Gimma dala dost okatě najevo, že s Arianwyn se tedy kamarádit nebude, a tím to haslo.

„Hele, to je Arianwyn Slintavá!“ křikla Gimma, vzala si od mladíka za přepážkou průkaz a zastrčila ho do pitomé, korálky posíté maličkaté kabelky, kterou neustále vláčela s sebou. „Tak jak jsi připravená na zkoušky?“ Další smích. Gimma zvolna kráčela podél fronty, až došla k Arianwyn. „Mně už nabídli místo osobní čarodějky u jedné rodiny v Highbridge, abys věděla,“ prohlásila samolibě. „Nikdo mě nikdy neuvidí, jak nějaké nebohé stařence pomáhám se zamořenou bábovkou nebo jak čaruju pro nějaké vesnické balíky. Co myslíš, že budeš dělat ty, jestli uděláš zkoušky, Slinto?“

Ostatní dívky se s úšklebky shlukly kolem Arianwyn. Gimma pohodila hřívou lesklých vlasů. „Já tedy doufám, že ti najdou něco, co zvládneš, nic extra namáhavého! Ne každý má to štěstí, aby mu rodina mohla dopřát takové vzdělání jako mně. Kdo zaučoval tebe, Arianwyn?“ zeptala se, ačkoli to všichni dávno věděli.

Arianwyn neodpověděla, zato tváře jí hořely.

„Prý *babička*,“ špitla zle Polly.

Dala by všechno na světě za odvalu něco udělat, něco říct. Ale nakonec jen odvrátila pohled jako už tolikrát a našla si na zdi bod, na který se i skrz palčivé slzy soustředila. Takhle se s Gimmou a jejími posměšky vyrovnávala nejčastěji.

Nevšímej si jí, ono jí to přestane bavit.

„Ehm... jméno prosím? Slečno? Haló?“

Arianwyn mezitím postoupila až k přepážce, ani si toho nevšimla. Gimma a ostatní už byly pryč. Zdvořile se

na ni usmíval uštvaný chlapec zhruba v jejím věku a přehraboval se přitom ve štosech papírů, šátral po psacím stroji a přerovnával poznámky. Tmavé vlasy mu padaly do obličeje a on se je pokusil odfouknout.

„Pardon. Jsem Arianwyn Flintová,“ usmála se.

„A máte u sebe průkaz, slečno... Flintová? Aha, tady vás mám!“ Zespod povážlivě se naklánějící hromady vytrhl hnědé desky. Poněkud zčervenalý si od Arainwyn vzal její studentskou průkazku s jasným velkým „NZ“ jako Neprošla zkouškami. Když mladík natáhl ruku, hromada se zhoupala, zachvěla a jala se pomalu sunout k zemi. Arianwyn se bleskově naklonila a ukazováčkem na stůl načrtla drobounký symbol.

Briã, vzdušný glyf.

Vyzařoval jemné namodralé světlo, které vidí jen čarodějky. Papíry a desky se samy narovnaly, a nejen to, začaly se třídit.

Chlapec se znovu usmál. „Děkuju!“

„Co se to tady děje?“

Mumraj v místnosti přeťal chraplavý a rozhořčený hlas. Nad nimi stála scvrklá žena jako věchýtek, oblečená v nepříliš padnoucím strohém šedivém kostýmku, a zahlížela na ně přes obroučky velmi silných brýlí.

„Omlouvám se, paní profesorko Newamová! Právě jsem pro vás chtěl jít. Tohle je slečna Flintová, v jedenáct hodin tu má závěrečné zkoušky.“

Profesorka Newamová na ně hleděla dál, jako by čekala na další vysvětlení.

„Víte,“ pokračoval chlapec zoufale, „těch desek je strašná spousta a pořád tu někdo chodí a najednou – fíha! Všechno se to řítí k zemi. A tady slečna Flintová byla *úžasná!* Jen tak ťukla do stolu a všechno se to samo narovnálo. Jen se na to podívejte!“ ukázal na úhledný štos desek.

Žena přimhouřila oči, až z nich zbyly jen tenounké špehýrky. „Coline, je mi naprosto a zcela lhostejné, co vám slečna Flintová udělala nebo neudělala s deskami. Vy máte mladé čarodějky co nejrychleji odbavit ke zkouškám, a ne je tu zaměstnávat takovýmhle... nanicovým kouzlením!“

Colin se podíval na Arianwyn a pokrčil rameny.

Profesorka Newamová však ještě neskončila. „A buďte tak laskav a dojděte mi do pracovny pro materiály. Já už to tu se slečnou Flintovou vyřídím.“

Colin se na Arianwyn vlídně usmál, tváře drobet zrůžovělé, a pak se proti proudu studentek rozběhl chodbou pryč.

„Paní profesorko, on za to vážně nemohl,“ pokoušela se situaci vysvětlit Arianwyn, ale když se pozornost profesorky Newamové plně obrátila k ní, okamžitě zmlkla.

„Slečno Flintová, přece nemůžete všechny zdržovat. Mě dnes čekají ještě dvě přezkoušení. Válka nám vzala mnoho velmi zkušených čarodějek, zlí duchové posilují svou moc a každá vesnice a vesnička od Goldhamu po Vellingstone se zčistajasna rozhodla, že potřebuje čarodějkou. Takovou poptávku nejsme schopni uspokojit.“

„To chápu,“ odvětila Arianwyn.

„Máte tu někoho z rodiny?“

„Ne, přišla jsem sama,“ odpověděla a zastyděla se, že vyklouzla z bytu tak brzy a dopis s podrobnostmi o slavnostním přezkoušení před babičkou schovala. Profesorka jí věnovala podezíravý pohled, rozložila na stole hnědé desky a prolistovala několik papírů.

„Nedávno vám bylo patnáct let, že? A čarodějkou se učíte teprve dva roky, je to tak?“

„Ano,“ přitakala Arianwyn. „Ale chtěla jsem –“

„A kdo vás učí?“

„Maria Stronelli... moje babička.“

Profesorka se na ni opět podívala přes obroučky brýlí. „Aha. A teď jste v učení u koho?“

Arianwyn si vzpomněla na Polly a její posměšky a zrudla. „U babičky.“

„Inu, to je poněkud... staromódní.“ Profesorka Newamová na ni ještě chvíli upřeně hleděla a pak se vrátila k papírům na stole, jako by se snažila na něco přijít. Po chvíli se její tvář rozjasnila. „Tady vidím, že madam Stronelli je členkou Rady starších.“ Podívala se na Arianwyn skrz skla tlustá jako popelníky a usmála se. Ale byl to tenký, hořký úsměv.

Arianwyn se nervozitou kroutil žaludek. Už už čekala, že profesorka Newamová řekne ještě něco, když vtom se z reproduktoru vysoko na zdi ozval plechový hlas.

„Všechny studentky pozvané na jedenáctou hodinu nechtě se dostaví na hlavní nádvoří. Jedenáct hodin, hlavní nádvoří. Děkuji za pozornost.“

Kapitola 2

ČAROMĚR

Na promrzlém, deštěm zmáčeném nádvoří už čekala skupinka studentek a s nimi jejich blízcí. Gimma tu byla s rodiči. Její matka na sobě měla drahé sako s kožešinovým límcem a vkusnou sukni a věnovala se dceřině uniformě. Otec si vesele vykládal s několika muži v hábitech Královského senátu. Gimma po Arianwyn šlehla studeným pohledem.

„Rychle!“ vyštěkla profesorka Newamová a pobízela všech patnáct studentek, aby vystoupily na pódium. Všechny měly na sobě tmavě modré šaty a modré kabáty, boty naleštěné a vlasy uhlazené, ale všechny byly stejně mokré. Arianwyn zahlédla svůj odraz v okně: o hlavu vyšší než ostatní dívky a vlasy se jí v dešti už teď kudrnatily.

Povzdechla si. Ten, kdo měl dojem, že je dobrý nápad uspořádat vyhlášení venku v lednu, v té zimě a v dešti,

byl buď blázen, nebo sadista. *Zřejmě to byla profesorka Newamová.*

Ve vzduchu to bzučelo vzrušením, ale Arianwyn za žádnou cenu nedokázala to všeobecné nadšení sdílet. Už od rána se jí do duše vkrádal strach. Nedovedla ho setřást.

Odkudsi z řady dívek zazvonilo zachichotání a ona po očku pohlédla na Gimmu. Jak je možné, že i v tomhle líjaku vypadá tak dokonale, když ona, Arainwyn, je jako zmoklá slepice? Gimma se ohlédla a Arianwyn už nestačila uhnout očima.

Krucicáry!

„Díváme se před sebe, slečno Flintová!“ Profesorka Newamová procházela podél řady studentek, rovnala límečky a vytahovala ruce z kapes.

Arianwyn byla celá nespá. Něco se dělo, něco nebylo v pořádku. *Měla bych mít radost*, pomyslela si. Brzy se jí měl splnit sen: odjakživa si nepřála nic jiného než sloužit Království, tak jako mu sloužovala maminka a babička a jako mu dodnes sloužil její statečný otec... a přesto se v ní vzmáhala hrůza.

Vtom se začalo něco dít. Rozlétly se dveře a v nich se objevil August Lyska, Ředitel pro iluzionistiku a vedoucí Úřadu pro čarodějně záležitosti. Na gramofonu se chraplavě roztočila deska, nádvořím se rozezněly majestátní tóny státní hymny a všichni najednou stáli ještě o maličko víc zpříma.

„Ctím magii. Sloužím Království. Ctím svého krále. Sloužím magii.“

Studentky jednohlasně odříkaly formuli do ztišené hudby, ředitel vystoupal k pultíku a zahájil proslov.

„Dobrý den všem, děkuji, že jste přišli na slavnostní vyhlášení výsledků. Ujme se ho slečna Hortensia Newamová a zavazuje se ctít přítom veškeré zvyklosti a postupy Úřadu pro čarodějné záležitosti.“ Krátce se přehraboval v papírech a pak si odkašlal.

„Tyto mladé čarodějky se chystají nastoupit na úžasnou životní dráhu, budou sloužit své vlasti. V nelehkých válečných časech zaujmou čestné pozice ve svých nových bydlíšcích. Jak jistě víte, přítomnost přízračných bytostí a temných duchů vůbec se jen za posledních deset let zvedla o deset procent a Královský senát žádá činy. Naše nové čarodějky sehrají důležitou úlohu v tažení Úřadu pro čarodějné záležitosti a pomohou vytvořit vůbec první soupis všech druhů přízračných bytostí, jež se vyskytují ve Čtyřech královstvích!“

Z davu se ozvalo zaujaté mručení, ale ředitel Lyska tu reakci zjevně neoceníl. Odkášlal si, a než pokračoval, rychle mrkl do papírů, na nichž měl proslov napsaný.

Arianwyn se však pro hustý liják a drkotání vlastních zubů sotva přinutila soustředit. Ulevilo se jí, když projev konečně dospěl do truchlivého finále, a její trápení ukončil nevelký potlesk. Ředitel ustoupil na stranu a profesorka Newamová přistoupila k první studentce, veselé brýlaté dívce. Na pódiu se objevil také Colin. Nesl cosi, co vypadalo jako středně velká bedýnka z tmavého dřeva s velkou žárovkou navrchu a několika spínači, knoflíky a budíky na jedné straně. Čaroměr!

Profesorka Newamová se jala rozplétat zamotaný smetanově bílý kabel, který vedl k útlé kovové hůlce zakončené dokonalou lesklou koulí.

Pak rozbalila ruličku papíru se všemi základními glyfy. „Soustředte se na všechny čtyři glyfy najednou,“ poručila stroze čekajícím studentkám. „Nechceme přece, aby nám tu vznikala skutečná kouzla.“

Cvakla vypínačem a čaroměr se zabzučením ožil. První dívka napráhla k profesorce Newamové ruku a ta jí přiložila kouli na hůlce k rozevřené dlani.

Všichni přítomní zatajili dech a vteřiny odtikávaly jedna za druhou. Po zdánlivě nekonečném čekání čaroměr zakašlal, světlo zablikalo a z boku vyplivl tenký zakroucený lísteček. Profesorka Newamová si ho přečetla.

„Pospěla!“ zavolala po chvíli.

Ostatní čarodějky i přihlížející zatleskali. Profesorka Newamová založila výsledek do desek a popošla dál. Veselá dívka nadšením celá zrudla a spokojeně mávala komusi v publiku.

Čaroměr prověřoval jednu studentku za druhou, chrлил lístečky s výsledky a Arianwyn netrpělivě přešlapovala. U každé čarodějky trvalo měření jinak dlouho. Polly ho měla za sebou za několik vteřin, kdežto u Gimmy trvalo mučivých pět minut, což Arianwyn v koutku duše potěšilo. Přesto nakonec profesorka Newamová vždycky ohlásila „Pospěla!“ a nádvořím se rozlehl potlesk a povzbudivé výkřiky.

Zničehonic stáli ředitel Lyska, profesorka Newamová a Colin přímo před ní, před poslední čarodějkou v řadě.

Profesorka povytáhla obočí a cvakla spínačem na čaroměru. Přístroj tiše zabzučel. Profesorka na ni namířila stříbrnou hůlku a Arianwyn se zhluboka, ale rozechvěle nadechla.

„Soustřeďte se na všechny glyfy,“ nařídila jí profesorka Newamová. Přidržela jí svitek se základními glyfy před očima.

 Briar

 Aluna

 Erte

 Ardra

Arianwyn zavřela oči, zhluboka a pravidelně dýchala a představovala si všechny čtyři glyfy pohromadě.

Někde nedaleko se velmi jemně zvedla magie. Proudila k ní a ona cítila lehounké šimrání, jak se jí třela o kůži.

Do dlaně se jí vtiskl chladivý kov hůlky.

Slyšela nosové nádechy a výdechy profesorky Newamové, doprovázené tenounkým hvízdáním.

Dál se soustředila na glyfy.

Briar: vzduch, let, proměna.

Tělem jí projel záchvěv, jak do ní začala proudit energie.

Aluna: voda, léčení, věštění.

Ten pocit připomínal bodání studených jehliček. Zamotala se jí hlava.

Erte: země, síla, ochrana, život.

Glyfy se jí ve tmě za zavřenými víčky objevovaly a zase ztrácely jako vzácné květiny.

Árdra: oheň, energie, obrana.

A pak ho uviděla, zničehonic se objevil a rozvíjel se jí v duchu mezi ostatními glyfy.

Ted' ne! pomyslela si Arianwyn, zamrkala a pokusila se ho zaplašit.

Byl to neskutečný glyf. Existoval jen v její představivosti. Jeho tvar neznala, a přesto jí byl povědomý. Cítila, jak k sobě stahuje magii zbůhdarma otálející v prostoru nádvoří. Pokoušela se na něj nesoustředit, ale byl větší a výraznější než zbylé čtyři glyfy, ačkoli nesvítil jako ony. Byl temný a světlo do sebe naopak vtahoval.

Dost už!

Tohle se jí už dlouho nestalo. A jako na potvoru se to muselo přihodit zrovna dneska.

Když ho takhle zřetelně viděla naposledy, dopadlo to prachmizerně... ne, na to vůbec nebude myslet.

Tajila to, nikomu o tomhle glyfu neřekla, dokonce ani babičce ne. A přesto jí k jeho prazvláštnímu tvaru cosi přitahovalo, a než se nadála, v duchu se k němu upínala.

Sršel energií. Ale zároveň jí připadal chladný, vzdálený. Ne vřelý a plný života jako skutečné glyfy.

Arianwyn ucítila spojení, a to už bylo pozdě přestat. Měla pocit, jako by se veškerá okolní energie najednou zdvojnásobila, nahrnula se k ní a prudce do ní narazila.

Otevřela oči a zavrávala. Chmurný den byl najednou ještě temnější než před deseti vteřinami. Stíny byly hlubší, černější. Čaroměr zabučel a pak se nádvořím ozvalo několik hlasitých lupnutí. Světla v kancelářích zablikala a zhasla. Přihlízející se zajíkli. Profesorka Newamová vyděšeně vyjekla, neboť z čaroměru stoupal tenký proužek kouře.

„Je to rozbité?“ zeptal se Colin a hleděl přitom na kouřící přístroj.

Profesorka Newamová po něm střelila pohledem. „Ne... Myslím, že ne. Měření přerušil záchvěv energie, nic víc!“ Cvakala vypínači a kroutila knoflíky.

Nic!

Arianwynino srdce se rozbušilo. Co se to stalo? Prohlížela si své ruce. Z dlaní a bříšek prstů jí vyletovaly jiskřičky energie. Znovu se jí zamotala hlava a ona se jen stěží dokázala soustředit na to, co se děje.

Profesorka dál horečně cvakala spínači, až se ze štěrbin pomalu vysunul proužek papíru. Vytrhla ho ven a přidržela si ho tak, aby se v bledém světle dal přečíst. Po tváři jí přeběhlo krátké zaváhání a pak se s vítězným výrazem obrátila k Arianwyn.

„S lítostí vám oznamuji, slečno Flintová, že váš výsledek je Neklasifikována.“ Nedokázala přitom tak docela skrýt potěšení.

Kdosi v publiku zalapal po dechu a následoval vzrušený šepot.

Profesorka Newamová strčila lísteček Arianwyn před oči, aby si ho mohla přečíst. Ta ho vzala do roztřesených

rukou, z nichž mezitím přestaly sršet jiskry. Na papírku byla spousta drobných značek a klikatá červená čára. Nic jí to neříkalo.

Byla přesvědčená, že se pozvrací. Cítila na sobě pohledy všech na nádvoří. Z celého srdce zatoužila utéct, rozběhnout se odtud, jak nejrychleji dokáže. Jenže se nemohla hnout.

„Myslím, že by se teď hodila krátká přestávka,“ pronesl ředitel hlasem, který měl znít vesele, a pokynul Arianwyn a profesorce Newamové, aby šly s ním. Jako ocásek se za nimi táhl i Colin, v náruči pořád ještě kouřící čaroměr.

Jak procházela přes nádvoří, všimla si Arianwyn kohosi vzadu v publiku: vysoké, elegantní postavy zahalené v tmavém kabátě se zářivě žlutou šálou rozevlátou ve větru, tvář napůl schovanou pod širokou krempou klobouku.

Babička!

Arianwyn se zastavilo srdce. Celou dobu tam stála, všechno viděla a slyšela. Horší už to snad být nemohlo!

„Řediteli Lysko!“ Babička vystoupila z hloučku lidí. „Na slovíčko, pěkně prosím?“

Arianwyn odvrátila pohled. Měla dojem, že jí tváře snad svítí. Cítila, jak se pohledy všech upírají hned na babičku a hned na ředitele.

„Madam Stronelli, to je mi... čest.“ Ředitel se podíval po profesorce Newamové, Colinovi a Arianwyn, jako by přesně nevěděl, co teď. Ale jiná, než kladná odpověď pro babičku nepřipadala v úvahu. Zamračila se na ředitele – z tohohle pohledu vždycky Arianwyn tuhla krev v žilách.

„Zajisté, milerád.“ Usmál se na ni.

Ředitel je zavedl do malé kanceláře s okny na nádvoří. Když za nimi zapadly dveře, obrátil se ředitel k profesorce Newamové. „Nu?“ začal. „Co mi k tomu povíte? Jsem tu ředitelem dvacet let a nikdy jsem neviděl, aby učednice při přezkoušení takhle propadla. Co se to pro všechno na světě děje?“

Arianwyn cítila, jak se jí klepou kolena, a měla pocit, že ji nohy neudrží. Musela se opřít o zeď. Babičce se do očí pořád ještě nepodívala a byla skálopevně přesvědčená, že bude zvracet.

Profesorka Newamová popošla a zamávala před sebou lístečkem z čaroměru. „Neklasifikovaná znamená, že měřicí přístroj nezachytil požadovanou úroveň energie.“

„A to znamená?“ nedal se ředitel, tváře zrudlé a oči vypoulené.

„To znamená!“ odsekla profesorka, jenže pak si to promyslela a pokračovala klidnějším hlasem. „To znamená, pane řediteli, že slečna Flintová je sice s největší pravděpodobností schopna plnit většinu jednoduchých úkolů, ale se složitějšími problémy si zřejmě neporadí, natož aby ovládla základní úroveň kouzlení.“

Arianwyn cítila, jak se jí všechno začíná pomalu vzdalovat – všechno, v co kdy doufala, všechno, co kdy chtěla dělat.

„Ale co ten nápor energie?“ vložil se do toho Colin. „Ten mohl přece měření ovlivnit.“

„Už před ním vykázal čaroměr jasné výsledky,“ odvětila profesorka lakonicky.

Ne, to není možné, musela se stát nějaká chyba.

„Nemůžeme přezkoušení zopakovat?“ napadlo ředitele Lysku. Arianwyn ucítila záchvěv naděje.

„To je *zcela* nepřípustné. Máme k dispozici uspokojivý výsledek.“ Profesorka Newamová pokročila před ředitele a následoval horečný tichý rozhovor, který náhle přerušilo babiččino zakašlání.

„Pane řediteli, slíbil jste mi, že si na mě uděláte chvíli čas a promluvíme si.“ Pohlédla na profesorku. „O samotě?“
Nebyla to prosba.

„Ale ovšem,“ svolil ředitel a ovíval si rudý obličej deskami.

„To je absurdní!“ ohradila se profesorka Newamová. „Rada nemá do těchto záležitostí co mluvit –“

„Děkuji vám, paní kolegyně!“ přerušil ji ředitel odhodlaně. Pak pokračoval jemnějším hlasem: „Buďte tak hodná a počkejte chvíli venku, ano?“

Arianwyn, profesorka i Colin vyšli do přítmi chodby a dveře se za nimi zlehka zavřely. Ticho na chodbě bylo ohlušující.

Po několika minutách se objevila babička. Za ní vyšel ředitel a na svých pahýlovitých nožkách se s ní snažil udržet krok.

„Nestůjte tam, pojdte taky,“ štěkl na Arianwyn, Colina a profesorku Newamovou. „Na nádvoří, prosím!“

Všichni se vrátili zpátky na pódium. Když se Arianwyn řadila k ostatním, mračily se na ni. Pořád hustě přšelo a těch pár lidí, kteří tu ještě vydrželi, bylo značně promočených. Arianwyn netušila, co má čekat. Odvážila se kradmo pohlédnout na babičku, která stála bez hnutí docela vzadu.

Colin se klepal na druhé straně jeviště. Vesele jí ukázal zdvižený palec, ale ona jeho zářivý úsměv nedokázala opřítovat. Proč je na ni tak milý?

Profesorka Newamová a ředitel Lyska o čemsi vzrušeně šeptem diskutovali. Profesorka na ředitele rozčileně ukazovala a ten brunátněl a odpovídal přidušeným, leč odhodlaným hlasem.

Po několika okamžicích ředitel zřejmě zvítězil. Oba se pomalu vydali podél řady dívek na pódiu a všem ostatním čarodějkám přišpendlili na kabát lesklé stříbrné hvězdy.

Arianwyn hleděla přímo před sebe, celá vyděšená, co bude, až dojdou k ní. Cítila, že všichni okolo čekají na totéž.

„Á, slečna Flintová,“ pronesl konečně ředitel, jako když másla ukrajuje. „I přes bídný výsledek máte stále šanci stát se plně kvalifikovanou čarodějkou...“

Ředitel napřáhl ruku.

Profesorka Newamová mu do ní vložila sametovou krabičku, jakou dostaly ostatní čarodějky. Usmála se, ale na jejím vyzáblém obličejí ten úsměv působil poněkud nepatřičně. Není to nějaký krutý vtíp? Nespletl se někdo? Arianwyn v hlavě vířilo tisíc myšlenek.

Ředitel krátce zápasil se zavíráním škatulky a pak cosi připnul Arianwyn na kabát. Následoval váhavý, ohromný potlesk. Arianwyn sklopila pohled. Na prsou neměla zářivou stříbrnou hvězdu, ale matnou bronzovou placku.

Kapitola 3

DOMŮ

Bronzová brož si hověla na tmavém kabátě, jako by tam byla odjakživa. Co se to stalo? Ředitel se obrátil k čekajícímu publiku.

„Dámy a pánové, navzdory neklasifikovanému měření s potěšením udělujeme slečně Flintové měsíční brož. Tu získává studentka, která vykazuje určitý potenciál, ale její síly se ještě plně nerozvinuly. Úřad pro čarodějné záležitosti je pod nesmírným tlakem a máme tu pozici, která by jinak zůstala neobsazena.“

Arianwyn hořely tváře. Co se v té kanceláři stalo? Znovu se podívala na babičku, ale její tvář zůstávala skryta ve stínu.

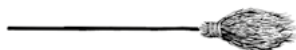
Co udělala?

Zazněl skomíravý potlesk, který skončil stejně náhle jako začal. Profesorka Newamová popošla o kousek blíž a pro-

mluvila přímo k Arianwyn: „Panu řediteli zřejmě záleží víc na přízni Rady starších než na dodržování postupů a protokolu.“ Pak vrhla babiččíným směrem kyselý pohled a pokračovala. „Vím o jednom městečku, vlastně spíš větší vesnici, poměrně odlehlé. Určitě se nechají přesvědčit, aby vás přijali jako nekvalifikovanou čarodějku. Budete se tam mít báječně, o tom nepochybuji.“ Poslední slova vyplivla a oči jí zlověstně žhnuly. Pak dloubla kostnatým prstem do měsíční brože.

Arianwyn pohlédla na babičku. Byla bledá jako stěna a kapky deště na jejích tvářích vypadaly docela jako slzy.

Arianwyn se choulila pod deštníkem před budovou úřadu. Dělalala, že čte plakát s nápisem *Jak rozpoznat přízračnou bytost, kurz pro každého*, ale potajmu se dívala, jak si příbuzní a přátelé odvázejí nově jmenované čarodějky na velkolepé obědy či odpolední oslavy v nejlepších hotelech a restauracích v Kingsportu. Babička se uvnitř ještě zapovídala s nějakou dávnou kamarádkou. Odtokové kanálky přetékały a voda proudila i po chodnících.

Ucítila ruku na rameni, a když se otočila, stál před ní Colin s velkou hnědou obálkou v ruce. „Gratuluju,“ vyhrkl a ukázal na bronzovou brož.

„Díky,“ zahuhlala a učinila zoufalý pokus schovat brož pod límcem kabátu.

„Poslyšte, já vím, že jste si přála úplně jiný výsledek, ale aspoň vás někam přidělili!“ Vesele se na ni usmál a podal

jí obálku. „A navíc,“ pošeptal, „si můžete za půl roku požádat o nové přezkoušení. Formuláře máte tady v deskách.“ Povzbudivě jimi zamával.

Arianwyn bylo jasné, že dělá všechno pro to, aby ji nějak povzbudil, ale nedokázala si pomoci. Vyšklubla mu složku z ruky. „To je úžasný! Padám radostí. Pracovat jako *nevyučená* čarodějka v nějakém zapadákově, kde už ani lišky nedávají dobrou noc, to bude určitě zážitek. Máš vůbec ponětí, jak je to ponižující?“

Colin bleskově ucouvl, zjevně raněný jejími slovy, a pokoušel se ze sebe vymáčknout omluvu.

„Nemám teď na lidi náladu.“ Arianwyn se obrátila a přímo před ní stála babička. Dívala se na ni přimhouřenýma očima a rty měla stažené do tenké linky. Arianwyn ten pohled znala. Má průšvih. Zaslechla Colinovy kroky, jak se dal na ústup zpátky do budovy.

Povzdechla si a babiččině rozčilenému pohledu se vyhnula.

„Nastup si!“ hlesla babička tiše a unaveně. Mávla na naleštěný kingsportský taxík u chodníku. Černě se leskl a zářivými světlomety krájel šero.

Když nasedly, babička řidiči ohlásila adresu, načež přibouchla prosklené okénko, které je oddělovalo od předních sedadel. Taxík se rozjel a budovu Úřadu pro čarodějné záležitosti spolklo město a přítmí upršeného odpoledne.

Arianwyn nervózně žmoulala své promáčené šaty. Babička si hrála s rukavicemi. Dívaly se na sebe, vyčítavě a vyčkávavě. Taxík odbočil na Royal Circle a okamžitě

uvízl v obrovité zácpě. Dovnitř zaznívalo tlumené houkání a troubení ostatních aut. Déšť prosvětlovalo zlatavé světlo z královského paláce.

„Tak to řekni! Já vím, co si myslíš,“ vyhrkla Arianwyn, protože už nemohla ani o chvilku déle čekat na přednášku, která ji jistojistě čekala.

„A co ti mám říct?“ opáčila babička klidným, nevzrušeným hlasem.

„Něco... cokoli! O tomhle!“ zatahala za odznak. „O přezkoušení. Nebo o tom, jak jsem tě ponížila a jak se zlobíš, jak jsem tě zklamala...“ Vtom se jí zlomil hlas, ale byla odhodlaná se nerozbrečet. „Nebo mi řekni, co jsi napovídala řediteli.“

Babička ji vzala za ruku. „Musela jsem. Pro tvoje dobro.“

Arianwyn ucukla rukou a zamračila se. „Blbost. Jen ses za mě nechtěla před přáteli stydět.“

„Tím, že se budeš chovat jako rozmazlená holka, ničemu nepomůžeš,“ prohlásila babička mírně zvýšeným hlasem.

„Cože? Ale já –“

„A navázat se do toho mladíka taky nebylo nutné. Víím, že se zlobíš, ale to neznamená, že můžeš být hrubá na ostatní,“ dodala babička.

„To snad není pravda,“ zamumlala Arianwyn.

Babička ji znovu vzala za ruku. „Možná bylo na přezkoušení ještě brzy. Za našich časů většina čarodějek končila učení v sedmnácti letech.“

„Kristova noho, babi, dneska je všechno jinak než před sto lety. Jsem připravená pomáhat. Chci pomáhat, a hned!

Ve světě se toho děje hrozně moc, což bys taky věděla, kdyby ses z toho svého knihkupectví vypravila ven víc jak jednou za půl roku!“ Svých slov litovala už v okamžiku, kdy je vypustila z pusy.

„Tak mě dobře poslouchej!“ obořila se na ni babička s varovně zdviženým ukazováčkem. Arianwyn bylo jasné, že tohle přehnal. „Sice už nejsem nejmladší, ale co bylo před sto lety, přece jen nepamatuju a moc dobře vím, co se děje za zdmi knihkupectví, možná líp než si myslíš. Třeba je vážně ještě brzo, aby ses stala kvalifikovanou čarodějkou, když se nedovedeš chovat jako dospělá. Ale...“ Odmlčela se, hledala slova. „Jestli ti šlo o to, abys udělala dojem na otce, tak nemáš mezi čarodějkami co dělat.“

Nečekaná zmínka o otci Arainwyn zaskočila víc než předtím rána z čaroměru. Skoro jako by v prstech cítila hrubou zelenou látku otcovy uniformy, jak se jí držela v kingsportském přístavu, než odešel a nastoupil k jednotce. „Nebude to nadlouho, panenko,“ řekl jí tehdy a sám jen tak tak polykal slzy. To bylo před deseti lety a ona ho od té doby viděla jen několikrát. Tu a tam pár dní dovolenky. Občas dopis, a ještě vzácněji telefon z tisíce mil vzdálených míst s exotickými jmény. Naposledy se ozval z cesty k městům na hranicích Veerslandu, kde měl chránit veerský lid před urijskými nájezdy, jež byly čím dál častější a strašlivější.

„Tak to není,“ zaprotestovala Arianwyn vzdorně, ale i jí samotné to znělo jako lež. „Mně na tom opravdu záleží, dala jsem do toho srdce!“

„V tom bude možná ta potíž. Měla jsi do toho dát především hlavu.“

Arianwyn mlčela a mračila se.

Taxík se opět dal do pohybu, konečně se vymanil ze zácpy a odbočil z Royal Circle. Ještě chvíli seděly v tíživém tichu, jež narušovalo jen bručení motoru a zvuky z ulice.

Konečně taxík zastavil před knihkupectvím s velkým nápisem *Stronelli's*, které patřilo babičce a v němž Arianwyn bydlela od chvíle, kdy maminka umřela a otec, tonoucí ve smutku, se vrátil k armádě.

Kapitola 4

NECHTĚNÝ DAR

Arianwyn vyskočila z auta a rozběhla se ke dveřím. Horem pádem v kapse lovila klíč, chtěla být co nejdřív uvnitř a pryč od babičky. V obchodě byla tma a v prosklených dveřích visela cedulka: „Zavřeno pro rodinnou oslavu“.

Arianwyn měla zase knedlík v krku.

Když otevřela dveře, rozezněla se zvonkohra a Arianwyn ucítla, jak šestice rozhoupaných zvonků na zářivě rudých stužkách nad její hlavou vzdemula vlnu magie. Prastarý grunnejský amulet proti černé magii. Amulety bývaly babiččina specialita, než magii skoro pověsila na hřebík, začala se starat o Arianwyn, koupila tohle knihkupectví a vzdala se svého místa v Radě starších.

Arianwyn svižně prošla temným obchodem. Zнала to tu tak dobře, že se mezi vysokými regály dovedla pohybo-

vat i poslepu, a zručně se vyhýbala vratkým stohům knih navršeným na tmavé prkenné podlaze i na kobercích.

Zvony nade dveřmi se znovu rozezvonily a rozsvítilo se. „Budeme se dohadovat tady, nebo radši půjdeme nahoru a dáme si k tomu čaj?“ nadhodila babička a zvolna kráčela dozadu ke svému obrovitému stolu, též do výšky zarovnanému knihami. „Takhle to dál nejde,“ dodala poněkud zjihle.

„Tak mi řekni, co jsi řekla řediteli Lyskovi,“ ozvala se Arianwyn. „Že jsi ho donutila, aby mi tu pozici svěřil, vid’?“

Babička začala cosi přerovnávat na stole a přitom si pro sebe broukala.

„Babi!“ naléhala Arianwyn. „Co jsi mu řekla?“

Následovalo další dlouhé ticho a pak babička vzdechla a zvedla oči. Tvářila se smutně, ustaraně a pod rozsvícenou žárovkou byla celá bledá. Obličej jí rámovaly zplihlé prameny mokrých vlasů.

„Připouštím, že jsem mu naznačila, že by od něj bylo krátkozraké nepřidělit ti pozici, vzhledem k tomu, jaká je teď po čarodějkách poptávka.“

„Babi... to snad ne. Řekni, že ne!“ Zatařala pěsti. „Všem bude jasné, že za to můžeš ty – že mi to místo dali jen kvůli tobě!“ Rozezleně si servala měsíční brož z kabátu a mrštila jí přes celou místnost. Ta chvíli skákala po podlaze, až se zastavila o babiččinu botu.

Babička se obrátila a začala hlučně rovnat knihy, které měla zrovna po ruce. „Já vím, že toho dnes na tebe bylo

hodně, ale začínáš se chovat jako ti rozmazlení fakani z Highbridge,“ prohlásila rozčileně. „Jako mladá Alverstonová!“

Arianwyn na to už už chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela, zhroutila se do mohutného oprýskaného křesla a spustila hlavu do dlaní.

„Promiň...“, zahuhlala nakonec mezi prsty.

„Co prosím?“ na to babička. Už nezněla tak rozzlobeně.

„Promiň mi to, babičko.“

Chvíli bylo slyšet jen babiččiny kroky, jak přecházela po obchodě. Když Arianwyn vykoukla zpoza dlaní, zjistila, že stojí uprostřed místnosti, už bez kabátu a šátku, a dlouhé tmavé šaty jí splývají až na zaprášenou podlahu. Babička se na ni usmála.

„Pamatuješ si, když sis tu poprvé vybrala knihu?“ zeptala se jí.

Ta vzpomínka byla tak čerstvá, jako by to bylo včera. Stalo se to ten den, kdy otec znovu vstoupil do armády a nechal ji tu jen s babičkou.

„Nemohla jsem spát...“, zamumlala Arianwyn. „Bála jsem se. Ty jsi mě vzala dolů do krámu. Byla jsem zabalená v tlusté dece a ty jsi mi řekla, ať zavřu oči a vyberu si nějakou knížku. Nevěděla jsem, co po mně chceš.“ Všechny stěny byly obrovnané knihami, svazky byly nastrkané i pod okny a vměstnané nade dveřmi, vršily se na židlích, stolech i na podlaze. Zrovna jako dnes.

Arianwyn si pamatovala téměř všechno: stála jako solný sloup, víčka pevně sevřená. Myslela na tu nejnádher-

nější věc, kterou si vůbec dokázala představit. A pak se to stalo – kouzlo.

„Co kdybys to zase zkusila?“ navrhla babička tiše.

Znovu zavřela oči a pokusila se zaplašit vzpomínky na všechno, co se ten den stalo. Na přezkoušení, na profesorku Newamovou, na Gimmu i na měsíční brož. Místo toho si snila o rodičích, mladých a bezstarostných. Krásná mladá čarodějka a pohledný voják se něžně drželi kolem pasu. Byl to výjev ze svatební fotografie, která stála Arianwyn na nočním stolku. Dodnes to byla ta nejkrásnější myšlenka, které byla schopna.

Představa se pomalu rozplynula a v duchu jí zbylo jen pusto a prázdno. Pak se objevila slabá záře. Natáhla se k ní a naslepo vykročila. Pod víčky se jí dělaly barevné fleky a šmouhy, mihotaly se a tančily.

„Nepospíchej,“ nabádal ji babiččin hlas.

Počkala, až se jí zpomalí dech. Po několika okamžicích se zablesklo a světlo dál pulsovalo jako srdeční tep. Natáhla ruce ke světlu a udělala další krok. Další záblesk, další krok, a tak pořád dokola.

Cítila, že regály jsou blízko. Zatuchlý pach knih byl intenzivní, vlhý a dobře známý. Zastavila se, ruce stále napřažené před sebou. Così rozvířilo vzduch, až jí skoro naskočila husí kůže, a pak jí do čekajících rukou vklouzlo něco pevného a chladného. Pevně knihu sevřela. Byla tlustá a těžká – tentokrát zřejmě žádné pohádky.

Otevřela oči a podívala se na svazek.

Příručka čarodějné učednice.

Nebyla ničím zvláštní. Zašlá zelená obálka se symbolem připomínajícím hvězdu, koště a glyf, to vše navzájem propletené. Arianwyn takovou knihu nikdy neviděla, nebyla na seznamu literatury pro čarodějné učednice, alespoň tedy na seznamu schváleném ÚČZ. Že by to byl nějaký krutý vtíp, který jí má uštědřit ještě jedno ponaučení? Zničehonic ji zase polilo horko, jak se rozčílila.

Zvedla knihu a ukázala ji babičce. „To je docela jasná zpráva. Řekla bych.“ Oči se jí topily v slzách, nechtěla tu s tou pitomou knihou stát už ani vteřinu. Upustila ji a rozběhla se pryč.

Slyšela už jen, jak svazek s tupým žuchnutím dopadl na podlahu.

Arianwyn ležela schoulená na posteli, boty odkopnuté kdesi v koutě. Pouliční lampy vrhaly do pokoje mdlé žluté světlo. Babička otevřela dveře a na noční stolek položila podnos s horkou polévkou, tlustým krajícem chleba namazaným máslem a hrnkem silného čaje. Zatáhla závěsy a rozsvítila lampičku.

„Byl to všechno jen sen... nebo noční můra?“ zeptala se Arianwyn a zavrtěla se. Pak si všimla zelené knihy na podnosu. „Asi ne!“

Babička ji vzala za ruce a jemně, ale rázně prohlásila: „Arianwyn Flintová, jsi moje vnučka...“

„Babi, prosím tě, já nevím, jestli mám teď na tyhlety

povzbudivé řeči náladu. Zklamala jsem tě. Odjakživa chci být čarodějka jako ty. Jako máma. Myslela jsem si, že to je to jediné, co mi jde, a nejde mi ani to. Selhala jsem!“ Na okamžik zauvažovala nad tím, že by babičce pověděla o tom prazvláštním glyfu. Už jí to chtěla říct mockrát, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslela. Pro babičku by to nade vši pochybnost bylo jen další znamení, že Arianwyn ještě není připravena přijmout všechny povinnosti plně kvalifikované čarodějky.

„O to víc si věci vážíme, o co víc za ně musíme bojovat,“ řekla babička. „Myslíš, že ty čarodějky, co přišly k místu jako slepý k houslím, budou lepší než ty jen proto, že to tvrdí nějaký přístroj? Kdepak. Nebudou, protože se nebudou chtít zlepšit. Nebudou na sobě pracovat, kdežto ty ano. Vím to, vždycky jsi byla taková.“ Odmlčela se. „Nesmíme se vyhýbat ničemu, co nám osud postaví do cesty. Jestli máš ještě chvíli zůstat učednicí, tak ať. Ale budeš dělat všechno pro to, abys byla co nejlepší, jako vždycky.“

„Copak já nepřišla k místu jako slepý k houslím?“

„Ale vůbec ne, věř mi.“ Babička ji přivinula k sobě. Voněla po letním parfému a zaprášených knihách.

„Všichni mě teď budou pomlouvat ještě víc než dřív,“ zamumlala Arianwyn.

„Kdeže! Já vím víc než ta natvrdlá ženská z ÚČZ. A je mi jedno, co tvrdí mašinky. Jednou z tebe bude výtečná čarodějka, o tom nepochybuju. Ale budeš k tomu muset dojít klikatější cestou než jiní. A nemysli si, že tě čeká jednodušší práce jenom proto, že jsem měla řeč s tím přitroublým ředitelem!“

„A co ta kniha?“ kývla Arianwyn k nočnímu stolku.

Babička se na ni podívala. „To je nesmírně stará příručka. Léta se nepoužívá. Vlastně od té doby, co vznikl Úřad pro čarodějné záležitosti. Dost možná jim připadala moc tajemná.“ Zamávala si rukama kolem hlavy a teatrálně zakoulela očima.

Arianwyn se pousmála a pak knihu otevřela.

Stránky byly těžké a zahnědlé, vyzdobené drobnými, pečlivě vyvedenými ilustracemi. Listovala kapitolami o košťatech, bylinkových zahrádkách, využití základních glyfů a mnoha jiných věcech, které Arianwyn už znala. Některé stránky se daly nadvakrát či natřikrát rozložit – na takových stránkách se skrývaly složité nákresy nebo kombinace kouzel. Prolistovala knihu rychle nazpátek a už už ji chtěla zavřít, ale pak se zarazila. Na titulním listě bylo úhledným rukopisem vepsáno jméno její babičky.

„To byla tvoje kniha?“

Babičce uniklo drobné zachichotání. „Za mých časů to byla povinná četba. Před sto lety. Desítky let jsem tu knihu neviděla. Ale ne zvolila sis ji jen tak nazdařbůh. Za ta léta, co tu trčí v regále, si vyvolila jen tebe, tebe jedinou. Takže ji měj při ruce, jestli ti můžu radit.“ Mrkla na ni a Arianwyn věděla, že už jsou zase kamarádky a to nejhorší mají za sebou. Přitiskla si knihu na prsa. Je po babičce, takže je jiná, neobyčejná.

„A co tohle?“ nadhodila babička a podala Arianwyn hnědou obálku. „Nezajímá tě, jaké místo na tebe čeká?“

„Vlastně ani ne. Ty už to stejně víš, ne?“ opáčila Arianwyn. Otrásla se, jako by se místností prohnal ledový průvan. Bylo to vzrušení, nebo strach?

„Nemám nejmenší tušení. Přísahám!“ usmála se babička.

Arianwyn se zhluboka nadechla, roztrhla obálku a vysypala její obsah na peřinu. Jako první si všimla osvědčení podepsaného Augustem Lyskou. Stálo na něm její „hodnocení“ a stav „Čarodějka učednice“.

Pak tu byl formulář se žádostí o přezkoušení. K němu byl přicvaknutý vzkaz od Colina s prostým „Hodně štěstí“. Arianwyn znovu bodla lítost, když si vzpomněla, jak na něj byla protivná.

Poslední věc byl stručný dopis:

Milá slečno Flintová,

vzhledem k výsledku Vašeho přezkoušení a ve světle současné situace Vás Úřad pro čarodějné záležitosti přiděluje jako čarodějkku učednici do městečka Limb a přilehlého okolí.

Do funkce nastoupíte 8. března a hlásit se budete starostovi Limbu, panu Josiáši Řihulovi.

Přejeme Vám mnoho úspěchů v nové pozici.

S pozdravem

C. J. Alberias

Referát pracovního zařazení

Úřad pro čarodějné záležitosti, Kingsport

Popošla ke knihovně. Očima přejížděla po hřbetech a hledala atlas, který dostala od otce k jedenáctým narozeninám. O Limbu nikdy neslyšela, což nevěstilo nic dobrého.

„Myslím, že je to někde na jih od Snopic,“ zkusila to babička, „kousek od Velkého lesa.“

Arianwyn položila atlas na postel a otevřela ho na dvojstraně, kde byl vyobrazený ostrovní stát Hylund. Spočíval uprostřed modré plochy, sám a v bezpečí, usazený v hnízdě moří a oceánů. Arianwyn prstem cestovala po pevninských královstvích Dannis, Grunnea a Veersland, které rámovaly stranu vpravo a nahore. Uris se rozkládal mimo tuhle stránku, severně od Veerslandu, kde bojoval její otec. Jako by se táta i s celou válkou odebral do nějaké vymyšlené pohádkové země.

Pohledem propátrávala ostrov a všímala si řek, městeček a měst, která už někdy viděla. A pak ji našla, skoro na spodním okraji Hylundu, hned vedle Velkého lesa, tečku a vedle ní nápis *Limb*. Arianwyn nechala prst chvíli na místě. Zapřemýšlela, jaké to tam asi bude. Samotný Velký les byl temný a mlžný a sahal až na jižní pobřeží, nebezpečné místo plné magie. Kolovaly legendy o prastarých přízracích, které tu hledaly klid před lidským světem. Několik expedic se vydalo Velký les zmapovat, ale žádná z nich nebyla úspěšná a Velký les si svá tajemství dál pečlivě střežil.

Přes to všechno ucítila záchvěv vzrušení, že bude žít blízko takhle silné magie.

Babička si stoupla vedle ní a povzbudivě ji vzala kolem ramen. Obě ještě chvíli hleděly do mapy.

Ty, jež se rodí se schopností ovládat
přirozený proud magie okolo sebe, se ve
Čtyřech královstvích nazývají čarodějkami.
Výcvik čarodějky začíná ve čtyřech letech
základními znalostmi glyfů. Mezi
dvanáctým a sedmnáctým rokem života
se dívky zpravidla vyučí u některé starší
čarodějky. Učení trvá až tři roky a na jeho
konci projde učednice třemi zkouškami,
jež však stále častěji nahrazuje modernější
přezkoušení pomocí čaroměru.

PŘÍRUČKA ČARODĚJNÉ UČEDNICE

Kapitola 5

CESTA AUTOBUSEM

Nádraží ve Flaxshamu bylo zmoklé a liduprázdné. Arianwyn stála sama, obklopená jen svými zavazadly, a koště měla přivázané k největšímu kufru. V dálce zahoukal vlak.

Ve vzduchu visel pach uhelného prachu a rozpáleného kovu.

Bylo pozdní odpoledne. Už od východu slunce seděla ve vlaku nacpaném muži, ženami a dětmi cestujícími do všech čtyř koutů Hylundu.

Protáhla si rozbolavělé svaly a mrkla na staniční hodiny. Přípoj měl přijet každou minutu.

Ten den už podesáté vytáhla z brašny dopis, a ještě jednou si ho přečetla, pozorně, aby nepřehlédla žádnou podrobnost.

Milá slečno Flintová,

jménem rady města Limbu bych Vám rád
poblahopřál k Vašemu umístění.

Žijeme bez čarodějky už mnoho let a nesmírně nás
těší, že nám byla konečně přidělena.

Jih Hylundu, jak nepochybně víte, je bohatý
na přírodní magii, ačkoli temní duchové se nám
zpravidla vyhýbají. Navzdory poloze nedaleko
Velkého lesa byl Limb vždy klidné a příjemné místo
k životu.

Vzhledem k Vašemu statutu čarodějky učednice
jsem se sice ponejprv zdráhal Vás přijmout, ale
Úřad pro čarodějně záležitosti mě přesvědčil, že jste
připravena se svého úkolu zhostit a že s podporou
okresní inspektorky ÚČZ Jukasty Delafieldové budete
své povinnosti plnit bez zaváhání.

Doufáme, že se stanete platnou občankou naší
obce.

Se srdečným pozdravem

Josiáš Řihula

Starosta Limbu

Minuty plynuly, ale vlak nikde.

„Prosím vás,“ obrátila se Arianwyn na výpravčího,
když se vyloupl ze své kanceláře s obrovským kouřícím
hrnkem v ruce. „Vlak do Limbu má zpoždění?“

„Ten bohužel vůbec nepojede, slečno. Všecky vlaky do Limbu jsou zrušený. Zima nadělala na kolejích paseku.“ Vesele si máčel sušenky v čaji a polykal je vcelku. „Jede náhradní autobus, stává támhle za rohem.“

Arianwyn se usmála a už už chtěla tomu muži poděkovat, když vtom jí došlo, že upřeně zírání na její brož. Pohotově si přes ni přetáhla šátek a vydala se hledat autobus.

Naštěstí ho našla právě včas a s obrovskou pomocí řidiče, jistého pana Thorny, se jí podařilo naložit veškerá svá zavazadla dovnitř či na střechnu. Pan Thorn byl drobný mužík se sněhobílým knírkem a třpytivýma veselýma očima. „Čeká na vás celičský město, slečinko.“ Usmál se. „Bude mi ctít vás tam tady se starou Beryl dovízt.“ Popleskal autobus a zazubil se.

„Beryl“ byla zřejmě jeho radost a chlouba. Byla zelená a stříbrná a naleštěná tak, že se leskla jako vzácný drahokam. Arianwyn autobus hned několikrát pochválila a pan Thorn zářil jako pyšný otec.

Beryl ovšem byla pohodlná asi jako pekáč a Arianwyn brzy zjistila, že každá nerovnost – a byla jich cestou celá spousta – se v ní mění v propast, do níž se Beryl řítí s ladností laviny. Pokud se bude soustředit na silnici před sebou, možná jí nebude špatně. Přesto však cítila, jak jí žaludek dělá kotrmelce.

Jako zázrakem si jí jediní dva spolucestující nevšímalí, za což byla vděčná. Starší pán, jehož pan Thorn oslovil Čuřile, vlezl dovnitř, usadil se a okamžitě upadl do hlubokého spánku doprovázeného hlasitým chrápáním.

